

Případala jsem si jako Bridget Jonesová, když jsem byla ve svých jednadvaceti letech s pár kily navíc, s diktafonem v ruce a rozklepanými koleny vyslána na svou první reportáž. Do fitness centra! Zařízením podobného typu jsem se dosud z dálky vyhýbala. Upocená těla, podivné stroje a pro mě nepochopitelné běhání na páse s tupým pohledem na obrazovku před sebou mi nijak zvlášť neimponovaly. Naopak. Zdejší osazenstvo jsem si představovala jako hloupé namakance, nabušené machříky, vyumělkované lidi. Uvažovala jsem tím způsobem, že se zde scházejí převážně povrchní metrosexuálové láskyplně si hýčkající své svaly. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se za jednoho takového provdám. A už vůbec by mě nenapadlo, že se za něj provdám šťastně.

Když mě jako elévku v ženském časopise šéfredaktorka vyzvala, abych si vyzkoušela na vlastní kůži

hodinu s trenérem a napsala svižný článek, podotýkám, že můj první, přepadaly mě mdloby. Sportu jsem nikdy moc nedala. Respektive vůbec nic. Jako dítě jsem bývala naložená v knížkách a snila o dráze spisovatelky, hlasatelky nebo redaktorky. To třetí se mi nyní mělo splnit. Pakliže si to hned první zakázkou nezkazím.

„Sportem nepolíbená, to je nejlepší...“ rozplývala se Lenka, moje nová nadřízená. Zatímco ona se radostí téměř roztékala, mně tuhla krev v žilách a sotva jsem stála na nohou. Tepová frekvence mi rychlostí blesku vyskočila, aniž bych zvedla jedinou činku.

„Dobrý den, jmenuju se Monika a mám domluvený trénink s Petrem Šenkýřem,“ špitla jsem stydlivě prsaté černovlásce, která právě na baru míchala jakýsi podivný koktejl.

„Ahoj, to jsem já,“ ozvalo se od běhacího pásu dřív, než černovláska stačila odpovědět. Otočila jsem se za hlasem a podlomila se mi kolena.

„Čekám tu na tebe.“ Hrnulo se ke mně cosi nepopsatelně krásného. „Petr,“ podal mi ruku a usmál se tak mile, až jsem lapala po dechu. Nemohla jsem spustit oči z vyrýsovaných tricepsů, jež vyčuhovaly ze sexy trička s nápisem TRENÉR. Velké pomněnkové oči, špinavé blond vlasy v délce po ramena, na bradě dvoudenní strniště. Tedy dámy, kdybych byla pánbíčkářka, chodila bych se k němu modlit. Prostě boží obrázek.

„Tady si všichni tykají, tak promiň tu moji neomalenost, doufám, že tě to neurazí. Ale kdyby ti to vadilo, budu ti klidně říkat milostivá,“ smál se a hnal mě do šatny. „Převlékni se a sejdeme se na baru. Zatím ti objedná ionťák, aby se ti dobře cvičilo.“

Uf. Se spadlou bradou jsem zůstala zírat na ten modrooký obrázek neschopná jakéhokoliv slova. „No tak, šup šup, utíkej, ať stihneme všechno, co jsem si pro tebe připravil,“ smál se a v očích mu probleskovaly veselé jiskřičky, což ho činilo ještě přitažlivějším.

Tak tedy, jde se na věc. Odlepila jsem se z místa a zamířila do dveří, které mi „představil“ jako šatnu. Ne že by to na nich nebylo napsáno, ale já bych v tu chvíli měla spíš tendenci v šoku vrazit do zdi. Horko těžko jsem se soukala do legín a volného trička, jehož účelem mělo být zakrytí mé břišní partie. To bude trapas, uvažovala jsem polohlasně. Před takovým mužským se určitě nakrucují modelky, vystajlované fitnessačky a umělé prsatice. A teď tady já, s břichem jako po porodu, zadkem jako tele, stehny jako zápasnice...

„Bylas někdy ve fitku?“ ptal se mě v úvodu hodiny.

„Copak na to vypadám? Podívej se na moje špeky a bude ti to hned jasný,“ shodila jsem ironicky samu sebe. Ale co mi zbývalo, že?

„Klídek, seš krásná ženská, dáme pár tréninků, upravíme jídelníček a vlastní máma tě nepozná,“ smál se mile.

„Jak pár tréninků?“ vyděsila jsem se. „Já jdu jen dneska. A ještě s diktafonem, nezapamatovala bych si, co jsme všechno dělali,“ vymlouvala jsem se a těšila se spíš na rozhovor, který mi přislíbil po absolvování ukázkové lekce. Jen se pousmál s výrazem „já vím své“.